

A aby to už stálo za to, přišly rovnou všechny. Do jedné. Což způsobilo, že celá naše louka i zahrada vypadají jako jedno golfové hřiště. Jedna jamka vedle druhé. Golfista by zajásal, Tiger Woods by si užíval.

Já už méně, protože vzal za své, mnou pracně budovaný, trávník a na louce je to o zlomení nohou, jak člověk klopýtá mezi krtinci a myšími dírami.

Ešus sice není golfista, leč zajásal také. Myší invaze mu poskytla novou hru. Mohla by se jmenovat "Sčítání myší populace spojené se studiem myších zvyklostí a života". Alespoň mně to tak připadá. Že Ešus musí vědět o všech přistěhovalcích a dopodrobna poznat jejich zvyky. Jak jinak si totiž vysvětlit to, že první co hned ráno udělá - tedy krom toho, že se srdceryvným hýkáním domůže své snídaně - je úprk na louku, kde poctivě zkontroluje všechny vzniklé otvory.

Nové i staré. A poté se s pečlivostí vědátora-zoologa nasáčkuje vedle jedlého kaštanu, kde má svou observatoř a oblíbenou pozorovatelnu. Nevím, čím ho zrovna tohle myší teritorium zaujalo, ale tráví tam značnou část svých víkendových pobytů na chalupě. Trpělivě stojí nad čtveřicí děr a vyčkává. Zdátky s tou sklopenou hlavou vypadá, díky svým svěšenými ušoplachtám, jako hodně posmutnělý oslík. Jakmile se něco uvnitř pohne, začne Ešusí taneček. Rotuje kolem všech čtyřech děr, do každé narve ten svůj šňupák a vydatně dovnitř funí a frká. Nu, obyvatelé mají alespoň takhle zrána postaráno o vytápění. Postupně nabírá rychlost a vypadá to, že se rozloží na zrzavé atomy, aby mohl být u všech čtyřech děr zároveň.

Nedej bože, aby náááhodou, některý z obyvatel opustil úkryt a bleskurychle přeběhl z díry č.

1 do díry č. 2, 3 nebo 4!!! V tu chvíli náš badatel propadne skutečné hysterii, protože propásl svou životní šanci pohovořit si se zkoumaným objektem a podrobit ho konfrontaci "voko-voko"! Kmitá mezi dírami se zoufalstvím v oku a nakonec se hlasitě rozpláče... "Proč?? Proč zrovna on musím mít takovou smůlu?? Copak ta myš nanicovatá nechápe, že se na ni musí podívat pořádně? Zblízka?? Taková šance!! A on ji propásl!"

Vjede vám do něj najednou taková zlost, že si stoupne nad díru číslo 1 a pěkně od plic to milé myši vytmaví. A aby ho lépe slyšela, hezky si k tomu lehne a řve přímo do džuzny. Vzhledem k tomu, že není opravdu žádný tichošlápek a řvát umí hezky hlasitě, předpokládám, že už jsou všichni myší obyvatelé, díky tomu jeho virválu, značně nahluchlí. A za trest jim k tomu ještě vykusuje okolní trávu.

Po nějaké době ho napadne, jestli to s tím nadáváním nepřehnal... "Co když by se urazila? A už nikdy nevyběhla??" a urychleně změni tón a vyzývá milou myš ke hře. Aby náhodou nedošlo k omylu, zdůrazní svůj návrh ke hře tím, že před dírou plácne předníma nohama, vyšpulí zadek do nebes, hlavu vrazí mezi tlapajzny a postupně začne huhlomumlat a nakonec se snaží svůj objekt studia vypískat.

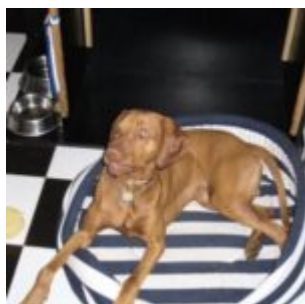
Pochopitelně marně. I přeruší své studium, zaběhne na zahradu, aby se ukázal, že je tady, případně - pokud moc nespíchá - se popere s páníčkem, vysomruje od babiny kus žvance a nebo přemluví paničku, aby házela balónek. Pak si ale najednou uvědomí, že povinnost volá - hola, hola - a tryskem vyrazí ke své observatoři. A jede hezky zase od znovu. Je tím svým bádáním natolik zaujat, že by si - podle mě - nevšiml, ani kdyby mu přes hlavu přeběhl zajíc, nebo si mu na ni sednul bažant.

A aby toho nebylo málo, zjistil, během toho kdy mi asistoval při tvorbě nového obřího

záhonu, že v hromadě dřeva vzniknul pravděpodobně myší panelák. A ouha! Některé kusy kmenů jsou duté a... myši tam můžou nerušeně korzovat a on se k nim nemůže vůbec dostat!! Teď je nejenom cítí a slyší, ale on je i při tom jejich pobíhání vidí!! A nemůže na ně!! "Pomoooc!! Pomoooc!! Kde jste kdooo, já tam nemůžu!! Zradáááááááá! Udělejte rychle někdo něcooooo!!!! Áááááááá!!! " A opět řev a mocné přemlouvání hlodavců (ještě, že jsme na samotě!), ať vyjdou na světlo boží.

Tady to má náš zrzavý badatel navíc značně komplikované, protože pokud myš běží k jednomu konci otvoru, nestačí mu hupnout kousek vedle a číhat. Kdepak. Musí hezky oběhnout celou hromadu a to už je milá myš zase na druhé straně. Badatel lehce pracuje k infarktu. No a nedivte se. Ono taky pracovat s takovýmhle nespolupracujícím materiálem, to je fuška. Kdepak, kdepak není to zrovna lehký život.

A to nemluvím o faktu, že se našemu zrzavému badateli pochopitelně všichni řehní a mají z něj bžundu. Mno a aby taky ne, že? Když mu páníček během kávičkové siesty ukázal myš, kterou zmerčil, tak ji náš badatel ve své potřeštěnosti málem zašlápl. Celá rodina měla následně rudá čela, jak se do nich, v údivu nad badatelovou neschopností, plácala. Badateli to ovšem bylo šumák, protože, protožeééé mohl konečně aspoň chvilku běžet za tou myšou. Krása, nádhera, úžasnost!! Srdce zajásalo. Den se prozářil.

A když myš zaběhla do levandulového záhonu, stál náš badatel nad keříky levandule, strkal do nich šňupák a celý se radostně vlnil tak, že to vypadalo, že se snad dočista rozloží. Z ocásku měl jednu velkou vlnovku, protože nestíhal korigovat mácháání. Nevěděl, jestli má ocáskem máchat seshora dolů, nebo do stran a tak si z něj vyrobil rozvlněnou pentli. Pak se na nás nadšeně podíval, oči mu zářily jak lampiónový průvod na prvního máje a mohli jste si v nich předčíst: " No viděli jste to?? Není to nádhera?? Konečně se mi to podařilo!"

Má tedy teď o starost navíc. Když přijedeme na chalupu, musí oběhnout celou zahradu, jestli tam není zase nějaký zajíc. Že by si spolu dali zase závod kolem plotu. Když prověří tohle, musí pak jít na louku, z louky dolů do rokle k hromadě dřeva a pak zase nahoru k levanduli, na louku... do rokle... k levanduli... "Sákriš to se jeden nadře! Už aby byla neděle a já byl v doma v pelíšku, natáhnu si nohy, krapítek si pospím, počkám až přinesou večeři, dojdu obnovit své podpisy v okolí baráku a... áááách to se mi to bude spát!"

10.3.2008